

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΕΦΕΣΗ ΑΡ. 7/16

10 Μαΐου, 2023

ΓΙΑΣΕΜΗΣ, ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ-
ΑΝΔΡΕΟΥ, ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, Δ/ΣΤΕΣ

ΑΝΝΙΤΑ ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

Εφεσεύουσα/Αιήτρια

Και

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΚΕΦΑΛΑΙΑΓΟΡΑΣ ΚΥΠΡΟΥ

Εφεσίβλητοι/Καθ'ων η αίτηση

*Ε. Τόλλα (κα) για Μ. Ηλιάδης & Συνεταίροι ΔΕΠΕ, και Π. Πολυβίου, με
Μ. Αντωνίου, (κα) για Χρυσάφινη και Πολυβίου ΔΕΠΕ, για την
Εφεσεύουσα.*

*Ρ. Πασιουρτίδου, (κα), για Α. Τριανταφυλλίδης & Υιοί ΔΕΠΕ, για τους
Εφεσίβλητους*

ΓΙΑΣΕΜΗΣ, Δ.: Η απόφαση είναι ομόφωνη και θα δοθεί από τη
Δικαστή Τ. Ψαρά-Μιλτιάδου.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, Δ.: Η Εφεσείουσα, κατά το κρίσιμο χρόνο ήταν Οικονομική Διευθύντρια του Ομίλου της Marfin Popular Bank Public Co Ltd και μετά από διαδικασία που περιγράφεται πιο κάτω κρίθηκε από την Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς ότι διέπραξε τρεις διαφορετικές παραβάσεις της κείμενης νομοθεσίας Κεφαλαιαγοράς και της επιβλήθηκε συνολικό πρόστιμο €100,000. Αυτές οι αποφάσεις της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς αποτέλεσαν αντικείμενο προσφυγής της Εφεσείουσας εναντίον της Επιτροπής. Προσφυγή που κρίθηκε με βάση εκτενές αιτιολογικό, ότι έπρεπε να απορριφθεί με αποτέλεσμα την επικύρωση των εν λόγω αποφάσεων.

Συγκεκριμένα κρίθηκε ένοχη:

(α) για παράβαση του Άρθρου 40(1) του περί των Προϋποθέσεων Διαφάνειας (Κινητές Αξίες προς Διαπραγμάτευση σε Ρυθμιζόμενη Αγορά) Νόμου, του 2007, ο οποίος θα αναφέρεται στην συνέχεια ως ο Ν.190(Ι)/2007, με πρόστιμο €40.000,

(β) για παράβαση του Άρθρου 40(1) του Ν.190(Ι)/2007 με πρόστιμο €50.000,

(γ) για παράβαση του Άρθρου 20(4) του περί Δημόσιας Προσφοράς και Ενημερωτικού Δελτίου Νόμος του 2005, ο οποίος θα αναφέρεται στη συνέχεια ως ο Ν.114(Ι)/2005 με πρόστιμο €10.000.

Η Νομοθεσία:

Το **Άρθρο 40(1) του Ν.190(Ι)/2007** έχει ως εξής:

40.-(1) Απαγορεύεται όπως οποιοδήποτε πρόσωπο, το οποίο προβαίνει σε ανακοίνωση ή δημοσιοποίηση ή κοινοποίηση ή υποβολή στοιχείων ή πληροφοριών, τις οποίες είναι υπόχρεος να ανακοινώνει, δημοσιοποιεί, κοινοποιεί ή υποβάλλει δυνάμει του παρόντος Νόμου ή των δυνάμει αυτού εκδιδόμενων Οδηγιών, να παρέχει και/ ή να επιβεβαιώνει ψευδή ή παραπλανητικά στοιχεία ή πληροφορίες και/ ή να αποκρύπτει στοιχεία και πληροφορίες.

Το **Άρθρο 20(4) του Ν.114(Ι)/2005** έχει ως εξής:

(4) Τα πρόσωπα που υπογράφουν το ενημερωτικό δελτίο κατά τα εδάφια (1), (2) και (3) ευθύνονται για την ακρίβεια, πληρότητα, σαφήνεια και επικαιρότητα του.

Στις 2.8.2013, η Εφεσίβλητη με επιστολή της με θέμα ενδεχόμενες παραβάσεις της κείμενης νομοθεσίας (δηλαδή των πιο πάνω Άρθρων) ζήτησε τις θέσεις της Εφεσείουσας, η οποία και απάντησε με επιστολή της στις 2.10.2013 αντικρούοντας τα των παραβάσεων. Τελικά κρίθηκε ένοχη, όπως πιο πάνω αναφέρεται.

Στο πρακτικό της επίδικης πράξης ημερ. 28.4.2014 γίνεται ιδιαίτερη αναφορά αλλά και αιτιολογία για την Εφεσείουσα και τονίζεται η ιδιότητα της ως Οικονομικής Διευθύντριας και η υποχρέωση της να μεριμνήσει ώστε η αναγκαία πληροφόρηση αναφορικά με τους κινδύνους της επένδυσης σε ομόλογα ελληνικού δημοσίου να περιληφθεί στη σχετική έκθεση.

Δίδεται άλλη αιτιολογία και επιβάλλονται βεβαίως διαφορετικά πρόστιμα σ'άλλα πρόσωπα ή επίσης και μέχρι μηδενικά πρόστιμα. Τα σημεία θα μας απασχολήσουν σε κατοπινό στάδιο.

Η απόφαση του αδελφού μας Δικαστή με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή της Εφεσείουσας αποτελεί το αντικείμενο της παρούσης έφεσης με εννέα μακροσκελείς λόγους έφεσης με ακόμη πιο εκτεταμένη αιτιολογία. Μας δηλώθηκε ότι η Εφεσείουσα δεν θα επιμένει στον όγδοο λόγο έφεσης, ο οποίος και απορρίπτεται. Συνεπώς παραμένουν οκτώ λόγοι έφεσης προς εξέταση.

Για σκοπούς ευκολίας, οι λόγοι έφεσης μπορούν να διαχωρισθούν στις εξής ομάδες:

Α΄ Ομάδα: Θέση για λανθασμένη μεταφορά της οδηγίας στον Κυπριακό Νόμο, πλάνη περί το νόμο και τα πράγματα (Λόγοι Έφεσης 5, 6 και 7).

Β΄ Ομάδα: Η φύση της λειτουργίας της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς με εξεταστική και εκδικαστική ιδιότητα πλήττει τη δίκαιη δίκη (Λόγος Έφεσης 4), παράβαση της αρχής της αμεροληψίας (μέρος του Λόγου Έφεσης 2), παραβίαση της χρηστής διοίκησης (Λόγος Έφεσης 3).

Γ΄ Ομάδα περιλαμβάνει θέσεις για κακή σύνθεση του οργάνου και άλλα συναφή θέματα (Λόγος Έφεσης 9).

Δ΄ Ομάδα αφορώσα τις ποινές. Πλήττονται οι ποινές ως αναιτιολόγητες και κατά παράβαση της αρχής της ισότητας καθότι σε μη εκτελεστικά μέλη Διοικητικού Συμβουλίου επιβλήθηκαν πιο επιεικείς ποινές ή και καθόλου ποινές. (Λόγος Έφεσης 1 και μέρος του Λόγου Έφεσης 2).

Οι πιο πάνω ομάδες και οι λόγοι οι ίδιοι στην εκτενή αιτιολογία τους συμπλέκονται μεταξύ τους με τρόπο που δυσκολεύουν την ταξινόμηση και την εξέταση τους. Στο βαθμό που συμπλέκονται τα θέματα, νοείται ότι τα συμπεράσματα του Ανωτάτου Δικαστηρίου καλύπτουν όλη τη δικανική κρίση, η οποία στην ουσία τίθεται σχεδόν συνολικά υπό αμφισβήτηση ως εσφαλμένη.

Α΄ Ομάδα Λόγων Έφεσης (Λόγοι 5, 6 και 7): Η ομάδα Α΄ που αφορά στο νομικό πλαίσιο της επίδικης πράξης πρέπει να τύχει εξέτασης πρώτα, αφού ο προσδιορισμός του Νόμου ως προς την ενέργεια του Διοικητικού Οργάνου, είναι βασικό προαπαιτούμενο για να κριθεί η νομιμότητα αφ΄ενός και τα έτερα θέματα που εγείρονται αφ΄ετέρου.

Συγκεκριμένα, με τον 7^ο λόγο έφεσης προσβάλλεται ως λανθασμένο το πρωτόδικο συμπέρασμα πως η οδηγία 2003/71/ΕΚ σχετικά με το ενημερωτικό δελτίο που πρέπει να δημοσιεύεται κατά τη δημόσια προσφορά κινητών αξιών ή την εισαγωγή τους προς διαπραγμάτευση και την τροποποίηση της Οδηγίας 2001/34/ΕΚ μεταφέρθηκε ορθά στον κυπριακό νόμο.

Η Εφεσείουσα δεν έχει δίκαιο.

Το ίδιο θέμα με την ίδια αιτιολογία τέθηκε ως λόγος ακύρωσης. Το πρωτόδικο Δικαστήριο με συνοπτικό αλλά περιεκτικό τρόπο αντιμετώπισε την εισήγηση αυτή ως εξής:

«Είναι, με όλο το σεβασμό, αβάσιμη η πιο πάνω προσέγγιση. Το άρθρο 6 της εξεταζόμενης Οδηγίας προσδιορίζει το ελάχιστο που θα πρέπει να συμπεριληφθεί στη νομοθεσία των κρατών μελών. Απαριθμεί τα πρόσωπα που οπωσδήποτε οφείλει να καλύπτει η εθνική νομοθεσία ως προς το ζήτημα της ευθύνης για τις πληροφορίες που παρέχονται σ΄ ένα ενημερωτικό δελτίο. Πέραν

τούτου, ο εθνικός νομοθέτης είναι ελεύθερος να προσδιορίσει και άλλα πρόσωπα ως υπεύθυνα για τις πληροφορίες που παρέχονται σε ενημερωτικό δελτίο. Έτσι εχόντων των πραγμάτων, ο κύπριος νομοθέτης ανέθεσε την ευθύνη σε όλα τα πρόσωπα που υπογράφουν το ενημερωτικό δελτίο, περιλαμβανομένων και των προσώπων που υπογράφουν για τον προσφέροντα (άρθρα 20(2) και (4) του Νόμου 114(I)/2005). Υπό τα δεδομένα αυτά, οι διατάξεις του υπό αναφορά Νόμου συνάδουν πλήρως με τις πρόνοιες της προαναφερθείσας Οδηγίας και εναρμονίζονται με τις απαιτήσεις της».

Η προσέγγιση είναι απολύτως ορθή και την υιοθετούμε.

Περαιτέρω, ως προς τον ευρύτερο ισχυρισμό για πλάνη περί το νόμο και τα πράγματα, η Εφεσείουσα ισχυρίζεται ότι η ιδιότητα της ως Οικονομικής Διευθύντριας, λανθασμένα οδήγησε στο συμπέρασμα ότι είχε την ευθύνη για την καταγραφή των κινδύνων στο ενημερωτικό δελτίο.

Όπως ορθά υποδείχθηκε, πρωτοδίκως, η θέση αυτή αντικρούεται με το ίδιο περιεχόμενο του Νόμου (δηλ. κυρίως του **Άρθρου 20(4) του Ν.114(I)/2005**). Βάσει των υποχρεώσεων που ανέλαβε, σαφώς η Εφεσείουσα υπογράφοντας το ενημερωτικό δελτίο όφειλε (τουλάχιστον) να το είχε μελετήσει και να γνώριζε το περιεχόμενό του πριν να το υπογράψει. Πράξη η οποία δεν ήταν τυπική και ισοδυναμούσε με ανάληψη ευθύνης για το περιεχόμενό του.

Η θεώρηση πως η ιδιότητα της Οικονομικής Διευθύντριας ομού με την υπογραφή του ενημερωτικού Δελτίου δεν θεμελιώνουν ευθύνη ως έχει στοιχειοθετηθεί ως απορρέουσα από το Νόμο, με όλο το σεβασμό, θα έθετε εκ ποδών τόσο το όλο σύστημα που ο Νόμος θέλησε να θεμελιώσει, ώστε ακριβώς να θωρακίζεται η ορθή πληροφόρηση, όσο και τα πραγματικά γεγονότα της υπόθεσης.

Ακριβώς, η επιδερμική – ας μας επιτραπεί ο όρος – τοποθέτηση υπογραφής από πρόσωπα που όφειλαν να γνωρίζουν για τους κινδύνους επένδυσης, οδήγησε – μεταξύ άλλων – σε μια άναρχη κατάσταση όπου πολλά δεινά έλαβαν χώραν.

Όπως καταγράφεται σε σχετικό πρακτικό των Εφεσιβλήτων ημερ.28.4.2014, η ύπαρξη της παράβασης της Εφεσείουσας συνίστατο, επειδή στο Ενημερωτικό Δελτίο ημ. 1.9.2010 το οποίο υπέγραψε ως υπεύθυνο πρόσωπο, έχουσα την ευθύνη για την ακρίβεια, σαφήνεια, πληρότητα και επικαιρότητα του δυνάμει του Άρθρου 20(4) του Νόμου, δεν είχαν περιληφθεί σ' αυτό πληροφορίες οι οποίες ήσαν απαραίτητες για να παρέχεται στους επενδυτές η δυνατότητα να εκτιμήσουν με πληρότητα διάφορα σημαντικά στοιχεία που αφορούν τον εκδότη.

Ευλόγως το πρωτόδικο Δικαστήριο παρατηρεί πως το γεγονός ότι η Εφεσείουσα ήταν η Οικονομική Διευθύντρια ορθά «επιμέτρησε στην πορεία επιβολής του διοικητικού προστίμου, ακριβώς λόγω της, αδιαμφισβήτητης, δυνατότητας που είχε εκ της θέσεως της να γνωρίζει χρηματοοικονομικές πληροφορίες που αφορούσαν και είχαν άμεση σχέση με τους κινδύνους που όφειλε να εντοπίσει και δημοσιοποιήσει προτού πιστοποιήσει με την υπογραφή της την ακρίβεια του ενημερωτικού δελτίου. Κίνδυνοι οι οποίοι, όπως και στην περίπτωση των δύο πρώτων προσβαλλόμενων πράξεων, περιστρέφονταν γύρω από την επένδυση σε ομόλογα Ελληνικού Δημοσίου (ΟΕΔ) κατά τον ουσιώδη χρόνο».

Όλες οι σχετικές αιτιάσεις περί λάθους και προβολής του μεμπτού της αιτιολογίας και της συναφούς κρίσης του πρωτόδικου Δικαστηρίου είναι αστήρικτες. Το Δικαστήριο ενδιέτριψε με πειστικότητα και πληρότητα επί των εγερθέντων θεμάτων και καμιά επέμβαση μας δεν χωρεί.

Ως προς τους Λόγους Έφεσης 5 και 6 προσθέτουμε τα ακόλουθα:

Με βάση το πιο πάνω Άρθρο 40(1) του Ν.190(Ι)/2007, οι Εφεσίβλητοι διαπίστωσαν ότι η Εφεσείουσα υπέγραψε τη σχετική δήλωση (μέρος της εξαμηνιαίας οικονομικής έκθεσης της Εταιρείας) παρέχοντας

παραπλανητικές πληροφορίες επειδή η ενδιάμεση έκθεση διαχείρισης της Εταιρείας, αναφορικά με την περιγραφή των κινδύνων και αβεβαιοτήτων παραπέμπει στη σημείωση που υποδείκνυε αυξημένο κίνδυνο από την έκθεση στα ομόλογα ελληνικού δημοσίου. Το γεγονός όμως αυτό δεν περιεγράφηκε στην ενδιάμεση έκθεση διαχείρισης της Εταιρείας για την περίοδο που έληξε στις 30.6.2010 (παράρτημα 1Γ της ένστασης). Σημειωτέον ότι δεν ετέθη ουσιαστικός αντίλογος για το παραπλανητικό της δήλωσης.

Για τους λόγους που εξηγήσαμε απορρίπτουμε τους σχετικούς λόγους έφεσης της Α΄ Ομάδας.

Β΄ Ομάδα Λόγων Έφεσης (Λόγοι Έφεσης 2, 3 και 4)

Σε σχέση με το δεύτερο λόγο έφεσης, η Εφεσείουσα προβάλλει δύο βασικές θέσεις που προέβαλε και πρωτοδίκως. Πρώτον γίνεται επίκληση θέματος έλλειψης αμεροληψίας επειδή η Πρόεδρος της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς υπήρξε στο παρελθόν Λειτουργός του Χρηματιστηρίου Αξιών Κύπρου και με αυτή την ιδιότητα όφειλε να εξετάσει κατά πόσο το Ενημερωτικό Δελτίο του Ταμείου Προνοίας δυνάμει του Ν.114(Ι)/2005 σε σχέση με την παράβαση του Άρθρου 20(4) του Νόμου, πληρούσε τον Κώδικα Εταιρικής Διακυβέρνησης του

Χρηματιστηρίου Αξιών Κύπρου. Αυτό, κατά την Εφεσείουσα, της προσέδωσε ιδιότητα κριτή για θέματα που η ίδια η Πρόεδρος είχε ευθύνη.

Η θέση αυτή ορθά απορρίφθηκε από το πρωτόδικο Δικαστήριο. Υπεύθυνοι για τη σύνταξη και ακρίβεια των στοιχείων που περιέχονται στο Ενημερωτικό Δελτίο είναι τα μέλη της Διαχειριστικής Επιτροπής του Ταμείου Προνοίας (μεταξύ των οποίων και η Εφεσείουσα) και αναλαμβάνουν συλλογικά και ατομικά ευθύνη για τα στοιχεία που περιλαμβάνονται σ' αυτό. Η διαπιστωθείσα παραβίαση σε σχέση με το Άρθρο 20(4) αφορούσε ακριβώς την μη διασφάλιση της ακριβείας στοιχείων και δεν αφορά παράβαση του Κώδικα Εταιρικής Διακυβέρνησης που θα εξέταζε το ΧΑΚ. Το πρωτόδικο Δικαστήριο παρατηρεί τα εξής:

«Το γεγονός ότι η υπό αναφορά Πρόεδρος εκτελούσε σε προηγούμενο στάδιο καθήκοντα λειτουργού του ΧΑΚ δεν υποστηρίζει τις εξεταζόμενες θέσεις της πλευράς της Αιτήτριας. Το πρόσωπο το οποίο φέρει την ευθύνη για την ετοιμασία του ενημερωτικού δελτίου και το οποίο υπέγραψε προς επιβεβαίωση της ακρίβειας των στοιχείων του ήταν η ίδια η Αιτήτρια. Είναι στα στοιχεία που παρουσιάζουν τα αρμόδια σώματα των εκδοτών και οι εξουσιοδοτημένοι σύμβουλοί τους στα οποία και βασίζεται το ΧΑΚ. Υπό αυτά τα δεδομένα η φύση της προηγούμενης εργασίας της Πρόεδρου της Καθ' ης η αίτηση, ούτε συμπλέκεται ούτε επιδρά κατά τρόπο που θα μπορούσε να δημιουργήσει προκατάληψη ή μεροληψία στην επίδικη απόφαση».

Η δεύτερη πτυχή της θέσης περί ελλείψεως αμεροληψίας, αφορά στο γεγονός ότι ο σύζυγος της Προέδρου ήταν μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της Εταιρείας που ήταν η ανάδοχος σύνταξης του Ενημερωτικού Δελτίου.

Οι ισχυρισμοί περί έλλειψης αμεροληψίας πρέπει να αποδεικνύονται αυστηρά και το βάρος το φέρει ο αιτητής. Πρέπει δε να τεθεί ενώπιον του Διοικητικού Οργάνου με την πρώτη ευκαιρία ώστε αυτό να τον εξετάσει (βλ. **Συμβούλιο Εφέσεων Υπουργείου Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης ν. Παναγή κ.ά., Α.Ε.47/14 ημερ. 25.2.2021**).

Έχουμε εξετάσει τα προβαλλόμενα από την Εφεσείουσα θέματα επί αυτής της πτυχής μελετώντας το υπάρχον υλικό.

Δεν θεωρούμε πως στοιχειοθετήθηκε ο ισχυρισμός αυτός της Εφεσείουσας. Ορθά δε απορρίφθηκε πρωτόδικα.

Κατ'αρχάς εύλογα θα διερωτάτο κάποιος – και δη ο αντικειμενικός παρατηρητής – πως, εάν υπήρχε «εμπλοκή» του συζύγου της Προέδρου, το αναμενόμενο θα ήταν η απαλλαγή της Εφεσείουσας και όχι η καταδίκη. Πέραν όμως αυτού, όπως ορθά παρατηρεί το πρωτόδικο δικαστήριο, το ζητούμενο στην υπό κρίση περίπτωση ήταν

κατά πόσο εντοπιζόταν παράβαση του Άρθρου 20(4) του Ν.114(Ι)/2005. Δυνάμει του Άρθρου αυτού στοιχειοθετήθηκε συγκεκριμένη παράβαση που δεν αφορούσε τον ανάδοχο. Η διαπίστωση διάπραξης παράβασης από την Εφεσείουσα, δεν συνδέεται με το κατά πόσον – ενδεχομένως – και άλλα πρόσωπα διέπραξαν άλλες παραβάσεις με βάση άλλες πρόνοιες. (βλ. Άρθρο 23 που αφορά τον ανάδοχο). Οι αιτιάσεις και οι θέσεις της Εφεσείουσας απορρίπτονται.

Στο ευρύτερο θέμα της αμεροληψίας εντάσσεται και η θέση περί παράβασης της δίκαιης δίκης (4^{ος} λόγος). Η θέση αυτή συναρτάται με τη διοικητική διαδικασία ως προς τη δίωξη, καταδίκη και επιβολή ποινής στην Εφεσείουσα. Σύμφωνα με την αιτιολογία του 4^{ου} λόγου, «η Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς, όπως τώρα λειτουργεί, συνδυάζει την εξεταστική και εκδικαστική ιδιότητα και ενεργεί ως εξεταστής, κατηγορος και κριτής. Ο συνδυασμός αυτών των ιδιοτήτων προσκρούει προς το Σύνταγμα της Κυπριακής Δημοκρατίας και την Ευρωπαϊκή Σύμβαση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, εκτός και εάν υπάρχει πλήρης έλεγχος επί των αποφάσεων της Επιτροπής από ανώτερο δικαστικό όργανο. Στην περίπτωση της Κύπρου, το Διοικητικό Δικαστήριο δεν έχει την εξουσία πλήρους αναθεώρησης, καθότι η δικαιοδοσία του είναι αποκλειστικά ακυρωτική, χωρίς τη νομική δυνατότητα να εξετάσει την ουσία του θέματος».

Είναι ορθό πως το Άρθρο 6 της ΕΣΔΑ καλύπτει και διοικητικές διαδικασίες που επιβάλλουν ποινικού τύπου κυρώσεις. Ορθό είναι επίσης πως η διαδικασία διερεύνησης, εκδίκασης και επιβολής διοικητικής κύρωσης έχει συντελεστεί από ένα Διοικητικό Όργανο οπότε όντως υπάρχει συνδυασμός αρμοδιοτήτων και ιδιοτήτων. Ωστόσο, έχει κριθεί πως δεν συντελείται τέτοια παράβαση, στις περιστάσεις που το Διοικητικό Όργανο, έστω και εάν δεν συμμορφώνεται αυστηρά στις προϋποθέσεις του Άρθρου 6, μπορεί εν τέλει να ελεγχθεί από Δικαστήριο με πλήρη δικαιοδοτικό έλεγχο. Στην υπόθεση *Grande Stevens v. Italy Application nos 18640/10, 18647/10, 18663/10 et al. Judgment 4.3.2014 [Section II]*, σημειώνονται και τα εξής:

“Therefore, in administrative proceedings, the obligation to comply with Article 6 of the Convention does not preclude a ‘penalty’ being imposed by an administrative authority in the first instance. For this to be possible, however, decisions taken by administrative authorities which do not themselves satisfy the requirements of Article 6 para 1 of the Conventions must be subject to subsequent control by a judicial body that has full jurisdiction. The characteristics of a judicial body with full jurisdiction include the power to quash in all respects, on questions of fact and law, the decision of the body below. It must have jurisdiction to examine all questions of fact and law relevant to the dispute before it.”

Στο *Sigma Radio T.V. Ltd v. Αρχής Ραδιοτηλεόρασης Κύπρου (2004)3 Α.Α.Δ. 134* αναφέρθηκαν τα ακόλουθα:

«Το Άρθρο 6(1) της Ευρωπαϊκής Σύμβασης αναφέρεται σε διαδικασία ενώπιον δικαστηρίου. Εκείνο που χρειάζεται σε περιπτώσεις όπου εκδίδονται από διοικητικά όργανα αποφάσεις καθοριστικές αστικών δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, είναι η δυνατότητα πρόσβασης σε δικαστήριο για προσβολή της διοικητικής απόφασης.

Εφόσον προσφέρεται τέτοια δυνατότητα, αποκτά πλέον σημασία η έκταση της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου.

Ως προς τους ισχυρισμούς περί παράβασης της αρχής της φυσικής δικαιοσύνης, το Δικαστήριο έχει την άποψη ότι σε περίπτωση όπου εξετάζεται παράβαση των ρυθμιστικών προνοιών του Νόμου, στον ιδιαίτερα ευαίσθητο και σημαντικό τομέα της ραδιοτηλεόρασης, η κρίση ως προς τα πράγματα, που από τη φύση τους ενδέχεται να χαρακτηρίζονται από λεπτές αποχρώσεις και πολλές διαβαθμίσεις, δικαιολογείται να αφήνεται, ως θέμα πολιτικής του Κράτους, σε ειδική ανεξάρτητη δημόσια Αρχή. Το Δικαστήριο έχει τη γνώμη ότι η προσφερόμενη στο δικό μας σύστημα αναθεωρητική δικαιοδοσία είναι αρκετή. Δεν διακρίνεται λοιπόν παράβαση των κανόνων φυσικής δικαιοσύνης, οι οποίοι εμπεριέχονται στο Άρθρο 6(1) της Ευρωπαϊκής Σύμβασης και στο Άρθρο 30.2 του Συντάγματος».

Η Εφεσείουσα ισχυρίζεται ότι εν προκειμένω το Δικαστήριο, περιοριζόμενο σε έλεγχο νομιμότητας, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως Δικαστήριο πλήρους δικαιοδοσίας και συνεπώς στοιχειοθετείται η θέση για παραβίαση του Άρθρου 6 της ΕΣΔΑ.

Δεν θα συμφωνήσουμε. Η Εφεσείουσα προσέβαλε όλες τις πτυχές της διοικητικής κρίσης, επικαλούμενη νομικούς λόγους και πλάνη περί τα πράγματα. Το πλάτος και εύρος των θέσεων της ακριβώς ήταν χαρακτηριστικό της εμβέλειας της δυνατότητας προσβολής της πράξης. Και το πρωτόδικο Δικαστήριο κάλυψε όλες τις εκφάνσεις και πτυχές των

παραπόνων της, ώστε σίγουρα να μη μπορούμε να ομιλούμε για Δικαστήριο που δεν είχε πλήρη δικανικό έλεγχο. (Βλ. *Sigma Radio Television Ltd v. Cyprus Application nos 32181/04 and 35122/05, Judgment 21/10/2011*). Ο λόγος έφεσης απορρίπτεται.

Ερχόμαστε να εξετάσουμε τώρα τον τελευταίο Λόγο Έφεσης αυτής της Ομάδας, δηλαδή τον τρίτο λόγο. Η Εφεσείουσα ισχυρίζεται ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο έσφαλε όταν απέρριψε το λόγο ακυρώσεως περί του ότι παραβιάστηκε η αρχή της χρηστής διοίκησης και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του διοικούμενου. Αφού είναι η Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς που είχε δώσει την έγκριση της για τη δημοσίευση του ενημερωτικού δελτίου, δεν μπορούσε η ίδια να διαπιστώσει την ύπαρξη παράβασης.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο αντίκρουσε τα επιχειρήματα αυτά με στέρη λογική και κανένα πεδίο επέμβασής μας δεν χωρεί. Όπως εξήγησε, η έγκριση της δημοσίευσης από την Εφεσίβλητη, γίνεται στη βάση των πληροφοριών που υποβάλλονται από τα υπόχρεα με βάση το Νόμο πρόσωπα και των στοιχείων που παραθέτουν σε σχέση με ζητήματα που εμπíπτουν στην αποκλειστική τους γνώση και για την ορθότητα των οποίων είναι αδύνατο να γνωρίζει η Εφεσίβλητη. Γι'αυτό το λόγο

εξάλλου «τα υπεύθυνα πρόσωπα φέρουν και την ευθύνη της βεβαίωσης τους».

Ομοίως και ο τρίτος Λόγος Έφεσης απορρίπτεται.

Γ' Ομάδα, (Λόγος Έφεσης 9) αναφορικά με θέσεις για κακή σύνθεση οργάνου και συναφή θέματα

Ο 9^{ος} Λόγος Έφεσης αφορά ένα άλλο λόγο ακύρωσης του οποίου η απώριψη από το πρωτόδικο Δικαστήριο ομοίως προβάλλεται ως λανθασμένο. Αυτός της κακής σύνθεσης του Οργάνου κατά τη συνεδρία που απουσίαζε η κα Γρηγοριάδου (εκπρόσωπος της Κεντρικής Τράπεζας) στο εξωτερικό καθώς και στη συνεδρία που η ίδια βεβαίωσε την απουσία της.

Η κα Γρηγοριάδου με επιστολή της προς την Επιτροπή βεβαίωσε ότι στις 14.6.2013 έλαβε πρόσκληση για να παραστεί στη συνεδρίαση της Επιτροπής ημ. 17.6.2013 δηλώνοντας ότι θα μετέχει μέσω τηλεδιάσκεψης λόγω απουσίας της στο εξωτερικό. Στο πρακτικό της συνεδρίασης 17.6.2013 αφού γίνεται αναφορά στο **Άρθρο 18(8)(β) του περί Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς Κύπρου Νόμου, Ν.73(I)/2009¹**,

¹ (β) Με απόφαση του Προέδρου του Συμβουλίου ή του προεδρεύοντα σε περίπτωση απουσίας του Προέδρου, τα μέλη του Συμβουλίου δύνανται, σε περίπτωση απουσίας τους στο εξωτερικό ή σε περίπτωση που η φυσική

τα μέλη του Συμβουλίου «πριν την έναρξη συζήτησης και μελέτης του παρόντος θέματος επικοινωνήσαν από την αίθουσα συνεδρίασης με την κα Γρηγοριάδου στο εξωτερικό προκειμένου αυτή να συμμετέχει στη συνεδρία. Για την επικοινωνία με την κα Γρηγοριάδου χρησιμοποιήθηκε η τηλεφωνική συσκευή στην αίθουσα συνεδρίασης, η οποία παρέχει τη δυνατότητα ανοικτής ακρόασης καθότι, με τη μέθοδο αυτή, κάθε Μέλος του Συμβουλίου έχει την δυνατότητα να ακούει όλους τους άλλους». Στη συνέχεια βεβαιώνεται ότι όλοι άκουαν καθαρά. Επίσης η κα Γρηγοριάδου ζήτησε να καταγραφεί ότι βεβαιώνει ότι στο χώρο που βρίσκεται και επικοινωνεί με τα Μέλη του Συμβουλίου, δεν είναι παρόν κανένα άλλο πρόσωπο.

Όπως ορθά παρατήρησε το πρωτόδικο Δικαστήριο τα πρακτικά αυτά, ως η μόνη αυθεντική πηγή πληροφόρησης, επιβεβαιώνουν ότι η Εφεσίβλητη ενήργησε νόμιμα.

Το ίδιο ισχύει και για τη θέση της Εφεσείουσας ότι η κα Γρηγοριάδου, ενώ κατ'ίσχυρισμόν απουσίαζε στη συνεδρίαση 21.3.2013, το όνομα της αναφέρεται στους παρόντες. Εφόσον στο όνομα της στο πρακτικό

παρουσία τους είναι δυσχερής ή στην περίπτωση που υφίσταται οποιοδήποτε άλλο κώλυμα που παρεμποδίζει την προσέλευση ενός ή περισσοτέρων ή όλων των μελών του Συμβουλίου, να συμμετέχουν σε συνεδρία του Συμβουλίου μέσω τηλεδιασκέψεως ή μέσω άλλων επικοινωνιακών συστημάτων, νοουμένου ότι παρέχεται η δυνατότητα σε έκαστο των μελών που λαμβάνουν μέρος στη συνεδρία να ακούει ή να βλέπει και να ακούει όλα τα άλλα μέλη του Συμβουλίου που συμμετέχουν στη συνεδρία σε κάθε ουσιώδη χρόνο:

δηλώνεται «ως παρούσα», αυτό συνιστά τη μόνη αυθεντική πηγή για όσα συνέθεταν τη διαδικασία και αντανakλούσαν την πραγματική εικόνα του περιεχομένου της (*Λίζα Σάββα ν. Αρχής Λιμένων (1990) 3B A.A.Δ. 801*). Δεν εντοπίζουμε κάτι μεμπτό.

Για τους λόγους που εξηγήσαμε και ο Λόγος Έφεσης της Ομάδας Γ απορρίπτεται.

Ομάδα Δ' (Λόγος Έφεσης 1 και μέρος του Λόγου Έφεσης 2)

Παραπονείται η Εφεσείουσα πως κακώς το πρωτόδικο Δικαστήριο διαπίστωσε πως δεν παραβιάστηκε η αρχή της ισότητας ως προς την επιβολή ποινής προστίμου €90,000 στο αδίκημα σε σχέση με το άρθρο 40(1) του Νόμου 190(Ι)/2007, ενώ άλλα πρόσωπα δεν έτυχαν της ίδιας ή παρόμοιας ποινής ή έτυχαν επιεικέστερης μεταχείρισης. Η αρχή της ισότητας είναι θεμελιακή για τη σωστή λειτουργία του κράτους δικαίου. Όμως, η αρχή της ισότητας επιβάλλει υποχρέωση για ίση μεταχείριση μόνο των προσώπων που τελούν υπό τις ίδιες συνθήκες (βλ. *Λουκία Ζίζιρου κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1998)3 A.A.Δ. 631* και *Σεργίδης ν. Δημοκρατίας (1991)1 A.A.Δ. 119*). Διαφορετικά, εξίσου επικίνδυνη για το κράτος δικαίου είναι η ίση μεταχείριση των ανομοίων.

Θεωρούμε πως ο λόγος αυτός είναι παντελώς αστήρικτος. Είναι φανερό πως το παράπονο της Εφεσείουσας για άνιση μεταχείριση συσχετίζεται με την αντίληψή της πως η ιδιότητα του Οικονομικού Διευθυντή είναι σχεδόν τυπική και δεν ισοδυναμεί με ευθύνη. Ήδη εξηγήσαμε γιατί είναι λανθασμένη αυτή η αντίληψη.

Περαιτέρω, η επίδικη απόφαση είναι αρκούντως αιτιολογημένη ως προς την επιβολή των ποινών τόσο στην Εφεσείουσα όσο και σε άλλα πρόσωπα. Εντοπίζεται στην επίδικη απόφαση ο κεντρικός ρόλος της Εφεσείουσας ως προς τη σημασία των δηλώσεων της, αφού ακριβώς ως οικονομική διευθύντρια αναλάμβανε προσωπική ευθύνη. Παρατηρεί εύστοχα το πρωτόδικο Δικαστήριο ως ακολούθως:

«Εντοπίζεται περαιτέρω, ως μέρος της αιτιολογίας επιβολής της ποινής και διαφοροποίησής της, ότι λόγω της θέσης της η Αιτήτρια όφειλε να μεριμνήσει ώστε η αναγκαία πληροφόρηση αναφορικά με τους κινδύνους να είχε περιληφθεί στις εκθέσεις. Η επιβολή της ίδιας ποινής με αυτή της Αιτήτριας σε μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου τα οποία στελέχωναν και τις Επιτροπές Ελέγχου και Διαχείρισης Κινδύνων, με δυνατότητα πρόσβασης στις πληροφορίες, δεν συνιστούσε άνιση μεταχείριση ούτε και υποδηλώνει οιαδήποτε πλάνη. Ήταν ο, ουσιαστικά, παρόμοιος βασικός ρόλος που διαδραμάτιζαν – η Αιτήτρια και τα εν λόγω μέλη - που οδήγησε στην όμοια ποινική αντιμετώπιση. Κατά προέκταση, η μη επιβολή ποινής ή η επιβολή επιεικέστερων ποινών σε πρόσωπα του Διοικητικού Συμβουλίου τα οποία δεν κατείχαν τη θέση εκτελεστικών μελών και δεν συμμετείχαν στις Επιτροπές Ελέγχου και Διαχείρισης Κινδύνων, ήταν εύλογη διάκριση ακριβώς λόγω της μη άσκησης οποιωνδήποτε ειδικών καθηκόντων και της, συνακόλουθης, αδυναμίας τους να επηρεάσουν το περιεχόμενο των εκθέσεων.

Καταληκτικά, Η σχετική αιτιολογία που καλύπτει το σκεπτικό της ποινής είναι ξεκάθαρη, εδραζόμενη επί των ορθών δεδομένων και καθόλα επαρκής, προκειμένου να δικαιολογήσει τους λόγους της διαφορετικής αντιμετώπισης της Αιτήτριας».

Υιοθετούμε ως απολύτως ορθά αυτά που λέχθηκαν πρωτοδίκως και απορρίπτουμε τον 1^ο Λόγο Έφεσης. Μέρος του 2^{ου} Λόγου Έφεσης επαναφέρει το θέμα της παραβίασης της αρχής της ισότητας και σε σχέση με την παράβαση του *Άρθρου 20(4) του Ν.114(Ι)/2005*. Ισχύουν αναλογικά αυτά που ήδη σημειώσαμε πιο πάνω και απορρίπτουμε ομοίως και αυτό το λόγο.

Κατάληξη:

Η έφεση απορρίπτεται συλλήβδην με έξοδα υπέρ Εφεσίβλητης εκ €3.500 πλέον ΦΠΑ αν υπάρχει.

ΓΙΑΣΕΜΗΣ, Δ.

ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, Δ.

ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, Δ.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ-ΑΝΔΡΕΟΥ, Δ.

ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, Δ.

